

Záznam kázání Curry Blakea z třídenního semináře nazvaného Divine Healing Technician (Technik Božského uzdravování – dále již jen DHT)

CD č. 2

(překlad: Edita a Pawel Staniszewski)

(Na začátku vypráví Curry Blake o misijní cestě jejich týmu do Indonésie v minulém měsíci. Blake říká, že to byla pravděpodobně nejlepší misijní cesta, na které kdy byl z pohledu toho, že se tam dělo mnoho zázraků a uzdravení.)

Na naše uzdravující shromáždění přicházelo velké množství muslimů a hodně jich bylo uzdraveno. V místech, kde v minulosti podobná setkání probíhala, neměla policie křesťany ráda, protože to vzbuzovalo agresi muslimů a vznikaly pouliční potyčky a útoky na budovy, kde se křesťané scházeli. Policie místo agresivních muslimů vinila křesťany, říkajíc, že kdyby tam ta setkání nepořádali, tak by tam nebyly žádné nepokoje. Ale tentokrát se stalo něco jiného. Budova, kde se uzdravující shromáždění pořádala, byla jako i vždy v minulosti, střežena policií. Rozdíl byl v tom, že zpočátku byla policie ve střehu, když se tam začali přibližovat muslimové, ale pak zjistili, že nepřicházejí proto, aby působili problémy. Přicházeli, aby byli uzdraveni. A veliké množství jich uzdraveno bylo. Vše jsme nahrávali na video a bude to zveřejněno na našich webových stránkách. Velkou výhodou při vyučování v těchto zemích je, že musíme využívat služeb tlumočnicků, kteří ani většinou neumějí anglicky natolik, aby tlumočili nějaké složitější biblické pojmy. Snažíme se tedy vše ještě více zjednodušit a uzdravení i zázraky se ještě zvětšují.

Ted' vám chci vysvětlit, co myslím pod pojmem „posvátné krávy“, který často při svých výkladech užívám. Inspiroval jsem se Indií, kde lidé umírají hlady a kolem nich se válí zdravé, tlusté krávy, které ale oni nemůžou zabít, aby se najedli. Já pocházím z Texasu, kde umíme dělat výborné barbecue, a tak mě to štve dvojnásob ☺ A podobné je to s lidskými tradicemi a náboženstvím, které způsobují, že lidé „umírají hlady, zatímco je jídlo na dosah ruky.“ To je to, co dělali farizeové. Více jim záleželo na tom, aby si udrželi své tradice, než na tom, že Ježíš lidi uzdravoval a osvobozoval. Nevadilo jim ani tak to, že lidi uzdravoval, jako to, v jaký den to dělal, což vypovídá o jejich mentalitě a srdci. A církev má podobnou mentalitu. Záleží nám více na správné teologii charakteristické pro určitou církev, než na tom, abychom lidem pomáhali. Ale musíme si uvědomit, že Ježíš pomáhal lidem o hodně dříve, než měla církev své teologické názory. Existují samozřejmě i dobré tradice, apoštol Pavel např. chválí křesťany za to, že se drží tradice, kterou od něho přijali. Jsou však i špatné tradice. V desáté kapitole manuálu jsme uvedli seznam asi 35ti různých tradic, které při našem vyučování většinou způsobují u posluchačů problémy a kvůli kterým se nedokáží soustředit na to, co říkáme. Když jsme v minulosti postupovali při vyučování běžným způsobem, zabralo to hodně času a energie, než jsme prolomili lidské tradice, které posluchačům bránili pochopit, o čem mluvíme. Každý z posluchačů se zasekl na té své tradici. Uvedu příklad: Když jsem řekl, že Ježíš chce uzdravit všechny, někomu hned začaly v hlavě kolovat argumenty a říkal: „No jo, ale co to a co tamto ...“

Tak jsme se rozhodli, že hned na začátku „zabijeme posvátné krávy“ za pomoci Písma ale i zdravého rozumu. Když tím projdeme, můžeme se vrátit k našemu vyučování. Lidé ho jsou pak konečně schopni uchopit, protože všechny ty překážky jsou z cesty odstraněny. Jedinou překážkou uzdravování je, věříte-li, že jsou překážky v uzdravování. Hřích nemůže zastavit uzdravení, nevíra nemocného člověka nezastaví uzdravení. Později si postupně probereme všechny tyto předsudky. Já většinou říkám, že jestliže chceš praktikovat biblické uzdravování, tak udělej pravý opak toho, čemu jsi byl učen v církvi, a potom budeš blízko

tomu, co Bible učí o uzdravování. Asi tak 95% z toho, co se v církvi (mám na mysli církev jako celek, ne nějakou konkrétní) o uzdravování učí, je chybné. Za posledních 100 let církevní historie jsem nenašel skoro žádné vyučování ohledně uzdravování, které by přesně odráželo, to co je v Bibli.

Nyní chci s vámi stručně probrat „posvátné krávy“, ať jste schopni porozumět, kam směřuji.

1) POCHYBNOSTI

Lidé říkají: „Já pochybuji, a když pochybuji, tak nemůžu být uzdraven.“ Co jsou to pochybnosti? Myslím, že ve 3. kapitole manuálu je přesná definice a píše se tam o tom trochu více. Slovo pochybnost znamená zastavit, váhat a couvnout. V teologickém smyslu to znamená „skrz na skrz“ rozdělit. Což je legrační, protože to je přesně to, co děláte při teologickém studiu. Vezmete Písmo a rozeberete ho na kousky, a přesto je to definice pro pochybnost. Neříkám tím, že byste neměli studovat Boží Slovo, ale nedopusťte, aby se vaše studium stalo pro vás větším bohem než Bůh, kterého studujete. Jedním z našich problémů je, že jsme si udělali z víry „boha“ místo toho, abychom měli víru v Boha. Nemáme mít víru v naši víru. Bible říká: „Mějte víru v Boha.“ Když máš víru ve svoji víru, tak to je humanismus. Takže když máš víru v sebe, začínáš uvažovat: „Co se stane, jestliže zklamou?“ Lidé pak říkají: „Já na tohle prostě nemám víru.“ Ale v takovém případě je to celé o tobě, ale Bible není o tobě ale o Bohu, o Ježíši. Podívejte se do 11. kapitoly Židům, kde se mluví o lidech víry. V této kapitole jsou zmíněny jen dvě ženy, jednou je Sára a druhou prostitutka Rachab. Takže zde máme Sáru, kterou lze nazvat matkou víry, je to žena čistoty a cti, a pak tam máme prostitutku. A to jsou jediné dvě ženy zde zmíněné a většina žen se nachází někde mezi těmito dvěma typy žen. Tyto ženy jsou každá na opačné straně spektra, což znamená, že každá žena může být ženou víry. Všichni lidé zmiňovaní v 11. kapitole Židům jsou lidé víry. Oni se prokazovali vírou a dostalo se jim za tutu víru uznání. A co se říká o Sáře? Říká se, že shledávala Boha věrným, že „pevně věřila tomu, kdo jí dal zaslíbení.“ My si myslíme, že Sára je tam uvedena proto, že měla víru, ale je to proto, že Bůh řekl, že ho shledávala věrným. Jestliže chcete tu nejjednodušší definice víry, tak to je právě ono – uznávat Boha za věrného, za toho, který dal zaslíbení. No, není to lehké? Je to o Něm, ne o vás. Když lidé říkají: „Já prostě nevím, jestli mám dostatek víry,“ tak jim stranou od ostatních říkám: „No, já vím, Bůh je takový lhář, je tak těžké věřit tomu, co říká.“ A oni se na mě šokovaně podívají a já jim řeknu, že to co jsem řekl, je jinými slovy to, co před chvílí řekli oni. Řekli totiž, že nemůžou mít tolik víry v Boha, a pokud nemůžete někomu věřit, je to proto, že je lhář. Takže první věc, kterou si musíme uvědomit je, že víra není těžká, víra je volba. Přečtěte si 11. kapitolu Židům a dozvíte se, co je to víra. Já jsem se tohle naučil přímo od doktora Lestra Sumralla (bývalý pastor, učitel a mentor Curryho Blakea). Strávil jsem s ním několik let a to co především učil a předváděl byla víra. Viděl jsem ho podepisovat smlouvu na 10 miliónů na televizní stanici v době, kdy byl uprostřed výstavby sborové budovy a já vím, že neměl v bance ani 500 dolarů. A přesto podepsal smlouvu na 10 miliónů dolarů, která byla splatná do 30ti dnů. To mohlo být jen totální šílenství nebo víra. Já vám neříkám, abyste to takhle dělali, protože vás neznám, ale u něho to byla víra. Protože on měl víru v Toho, který slíbil, že cokoliv potřebuje k naplnění Boží vůle, bude mít. Takže pochybovat je velice jednoduché.

Dám vám co možná nejlepší ilustraci. Jste v obchodě, procházíte uličkami a prošli jste právě tímto seminářem. Víte, že uzdravení je vždy Boží vůle, že Bůh chce vždy a všechny uzdravit, takže neexistují žádné výmluvy. Buď to děláme nebo ne. Uvidíte nemocného člověka a řeknete si, že tady je vaše šance, že půjдете, vložíte na něj ruce, Bůh ho uzdraví a vše bude v pořádku. Tak se začnete k tomu člověku přibližovat a než k němu dojdete, napadne vás

myšlenka: „Co když se to tak nestane?“ a řeknete si: „Ale ne, tak teď jsem zapochyboval, takže to už nebude fungovat, tak to ani nebudu zkoušet.“ Bible říká, že než můžeš zhřešit, musíš být pokoušen k hříchu. Nemůžeš zhřešit bez toho, aniž bys byl předtím k hříchu sváděn. Pokoušení předchází hříchu. Teprve, když se rozhodneš zareagovat kladně na pokoušení, tak to vede k hříchu. Bible říká, že cokoliv není z víry, je hřích. Takže můžeš pochybovat ve víře? Samozřejmě, že ne! Takže pochybovat je hříchem, že? Podívejte se, jestliže pochybnost je hříchem a před tím, než zhřešíš, musíš být pokoušen, tak před tím, než zapochybujete, muselo tomu předcházet pokoušení. Takže když jdeš k té osobě a máš myšlenku „Co když to nebude fungovat,“ a řekneš si: „Ó já, zapochyboval jsem.“ Jestliže jsi zapochyboval, tak jsi zhřešil a jestliže jsi zhřešil, tak jsi musel jít nejprve přes proces pokoušení. A kdy jsi mohl být pokoušen k pochybnostem? Předtím ale nebylo žádné pokoušení, takže ta myšlenka „co když to nebude fungovat“ není pochybností. Je jen pokoušením k pochybnosti. Pochybností se stává tehdy, když slyšíš tu myšlenku, zastavíš se, zaváháš nebo couvneš. Dábel není chytrý. To už dokázal na tom, když se vzepřel Bohu. Je ale velice mazaný. Je to vidět na tom, jak klame církev tím, že tě donutí si myslet, že jsi zapochyboval, když jsi ve skutečnosti nezapochyboval. Takže pokaždé, když jsi jen pokoušen pochybovat, tak zaváháš a začneš couvat a tím pak opravdu pochybuješ. Vráť se k našemu příkladu. Chystáš se vzkládat ruce na toho člověka v obchodě a máš pochybovačnou myšlenku. Pamatuj si, že je to obvykle ze strachu, že to nebude fungovat, nebo že se ztrapníš, případně že bude Bůh ukázán ve špatném světle, když se nic nestane. V takové chvíli si přiznej, že ti nejde o Boha, ale bojíš se o svoji pověst. Taktiky ďábla se nezměnily. Když se podíváte zpět do ráje, je to přesně to, co udělal s Evou. Bůh řekl, že smí jíst ze všech stromů, jen toho jednoho se nesměli dotýkat. Pak přichází ďábel a říká: „Opravdu to Bůh řekl?“ Není to přesně to, co říká vám, když se chystáte klást ruce na nemocné? Dábel vám říká: „Opravdu Bůh řekl, že budete klást ruce na nemocné a ti se uzdraví?“ Vidíte, ďábel vás nemusí dostat mezi své následovníky. Jemu stačí, když vás přiměje k tomu, abyste nevěřili Bohu. To je jeho práce, dostat vás do místa nevíry. Jeho prací je vás pokoušet k pochybnostem, protože v případě, kdy se rozhodnete věřit, on už s tím nic neudělá. Kdyby byl ďábel schopen vás zastavit před následováním Boha, nemyslíte, že by to udělal v době, kdy vás vlastnil? Jestliže vás nemohl zadržet v době, kdy vás vlastnil, proč si myslíte, že vás může kontrolovat, když už vás nevlastní? Takže pochybuješ jen tehdy, když víš, co máš dělat, a přesto se zastavíš, zaváháš a couvneš.

2) VÍRA ČLOVĚKA

Jedna z doktrín v církvi je, že aby byla osoba uzdravena, musí mít víru. V Ježíšově službě mnohokrát vidíme, že k němu přišli lidé, kteří měli víru. Pokaždé, když u nich Ježíš víru našel, tak to okomentoval tím, že řekl něco jako „To je dobré, ty máš velkou víru, tvoje víra tě uzdravila nebo podle tvé víry se staň.“ A lidé na základě toho říkají: „Vidíš, oni museli mít víru.“ Ale to dělají veliký skok od Ježíšova komentáře o jejich víře k tvrzení, že ji museli mít, jinak by se uzdravení nekonalo. Už zdravý rozum ukazuje, že je to velký skok. Nikde Ježíš člověku neřekl: „Kéž bys měl víru! Ale protože ji nemáš, tak ti nemůžu pomoci.“ Nikde to v Písmu neuvidíš! Někdo může ale např. zmínit 13. kapitolu Matouše, kde se píše, že ve svém rodném městě „neučinil mnoho mocných činů pro jejich nevíru.“ Pokud si přečtete, co se tam opravdu stalo (Mat. 13,53-58 a Mk 6,5), zjistíte, že „nemohl tam učinit žádný mocný čin, jen na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je.“ Takže třebaže nemohl udělat mnoho mocných činů kvůli jejich nevěře, přesto vzkládal ruce na nemocné a ti se uzdravili. Tento verš, který lidé užívají, aby ukázali, že jejich nevíra bránila v uzdravování, ukazuje vlastně úplný opak. Přestože tam lidé neměli víru, Ježíš jich i tak několik uzdravil. Představa, že lidé musí mít víru, aby byli uzdraveni, je mylná. Ježíš lidi ve svém městě

pohoršoval. Říkali o něm, že je to ten Josefův syn, ten tesař. Znali jeho matku, bratry a sestry a proto ho považovali za nikoho. Obecně platí, že pokud tě lidé nemají rádi, tak se většinou na tvých setkáních neukazují a už vůbec za tebou nepřijdou, abys na ně vzkládal ruce. Většinou sedí vzadu, nadávají a rozšiřují pomluvy. Když v Bibli najdete osobu, která potřebovala uzdravení, není zde pokaždé mluveno o víře. Pokud však zmíněný člověk víru měl, Ježíš ji okomentoval. Bylo však několik situací, kdy jedinou osobou, která měla víru, byl Ježíš. Takže často měl víru za druhé.

Dalším příkladem je, když přišel římský setník za Ježíšem a řekl, že jeho sluha leží nemocný a Ježíš tomu vojákově řekl, že má velikou víru. Kdo tu ale byl uzdraven? Ten sluha! Takže římský voják měl víru pro někoho jiného. Nemáme žádný důkaz o tom, že by ten sluha měl nějakou víru. To je typický příklad toho, kdy jedna osoba má víru pro druhou, což znamená, že nemocná osoba nemusí mít víru.

Já teď připravuji manuál, ve kterém bude kapitola s názvem „Čí víra?“ Líčím zde každé uzdravení v Novém zákoně a uvádím, kdo byl nemocný, kdo měl víru a kdo uzdravoval. Samozřejmě ten, kdo uzdravoval byl vždy Ježíš nebo v některých případech učedníci. My samozřejmě víme, že to byl vždy Duch svatý, který skrze ně působil. To si ještě později probereme. Většinou se učí, že musíme lidem kázat, aby dostali víru a mohli být uzdraveni.

Podívejte se se mnou nyní do 10. kapitoly Lukáše. Ted' se o tom zmíním jen stručně, detaily budeme probírat později. První verš říká: „Potom určil Pán ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít.“ Zde máme další „svatou krávu“. Lidé tvrdí, že jen Ježíš může uzdravovat nebo říkají „No víš to byl Ježíš, ale my to nedokážeme, nebo alespoň ne v takové míře co Ježíš.“ My víme, že to není pravda. Nejdrívě uzdravoval On. Potom měl svých 12 učedníků, přičemž jedním z nich byl Jidáš, o kterém Ježíš řekl, že byl prakticky ďábel od začátku, který kradl a zároveň uzdravoval. Píše se, že všech 12 učedníků se vrátilo k Ježíši a říkalo: „Dokonce i démoni se nám podřizují ve tvém jménu.“, takže to platilo i pro Jidáše. Přestože byl v hříchu, měl moc nad démony. Máme tu tedy Ježíše a 12 učedníků, což je celkem 13 lidí. Poté Ježíš poslal 70 dalších. To už máme 83 lidí, kteří uzdravovali nemocné. Ani neznáme všechna jejich jména, což znamená, že mít moc nekvalifikuje člověka k tomu, aby se zmiňovalo jeho jméno v Bibli. Mít víru často opravňuje lidi k tomu, aby byli jmenovitě uvedeni v Bibli, ale ne v případě, že mají jen moc. A pak tu máme další věc, když učedníci říkají Ježíši: „Pane, viděli jsme muže, jak vyhání démony ve tvém jménu, ale on s námi nechodil, tak jsme mu řekli, ať přestane.“ Je tady muž, který ani nebyl součástí jejich skupiny a pravděpodobně slyšel, že když použije jméno Ježíš, tak můžete vyhánět démony. Tak to dělal, protože měl víru ve jméno Ježíš. Ježíš učedníkům odpověděl, že ho neměli zastavovat, protože pokud dělal zázraky a mocné činy v Jeho jménu, nemůže hned na to o něm mluvit zle. Měli toho člověka prostě nechat být, když ve jménu Ježíše pomáhal lidem. Tento konkrétní případ dost dobře vyvrací učení o uzdravování, které je dnes běžné. Ježíš na toho člověka nevzkládal ruce, nepomazal ho. Ten člověk měl prostě jen víru ve jméno Ježíš. V Bibli je také psáno o sedmi synech Skévy, kteří se snažili vyhánět démony a říkali přitom: „Zaklínáme vás Ježíšem, kterého káže Pavel.“, což ukazuje, že oni sami neměli víru v Ježíšovo jméno. Oni prostě jen slyšeli Pavla kázat a řekli si, že budou také užívat frázi „ve jménu Ježíše“. A ďábel ukázal, že fráze nefungují: „Ten člověk, ve kterém byl ten zlý duch, se na ně vrhl, všechny je přemohl a tak je zřídil, že z toho domu utekli nazí a plní ran.“

A teď si přečteme v Luk. 10,1-2 : „Potom určil Pán ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít. Řekl jim: „Žeň je mnohá, dělníků

málo. Proste proto Pána žně, ať vyše dělníky na svou žně.“ Všimněte si dvou věcí. Za prvé jsme teď v 10. kapitole, Lukáš má 24 kapitol, takže nejsme ani za polovinou a Ježíš už posílá své učedníky. Za druhé, oni s Ním byli v té době méně než rok, takže nebyli plně vytrénováni. On je poslal a oni se pak vrátili. Na tohle užívám termín „církev obrácená naruby“ (angl. backward church), protože církev dělá často úplný opak toho, co říká Bible. Takže když v Bibli vidím tyto případy, snažím se je vyzdvihnout. Církev klade důraz na připravenost dělníka. Ježíš ale nikdy nekladal důraz na připravenost dělníků, nýbrž vždy zdůrazňoval potřebu a připravenost žně. Křesťané pořád říkají, že je Bůh připravuje, že se musí nejprve více učit, protože nejsou připraveni. Ježíš ale jinými slovy říká, že zatímco se připravuješ, pole se žní umírá. Můžu vám garantovat, že se nikdy nenaučíte pouhým studiem bez praxe. Uvedu to na následujícím příkladu. Přečtete si třeba knihu o životě někoho známého. Já osobně mám moc rád biografie a četl jsem jich hodně, ale znamená to, že toho člověka, o kterém čtu, znám? Ne! Vím o něm dost, protože jsem si o něm hodně přečetl, ale neznám ho. O určitém člověku se můžete dozvědět více faktů, pokud budete studovat jeho život, než o něm vědí ti, kteří ho znají osobně. Ale přestože o něm můžu vědět více, než ti, kteří ho znají osobně, neznám ho, protože jsem se s ním nikdy nesetkal. S Bibli je to podobné. Můžete vědět hodně o Bibli, protože jste ji četli a studovali. Nikdy ale nebudete Bibli znát, dokud nezačnete praktikovat, co říká. Když jsem začal vyučovat o uzdravování, věděl jsem na toto téma asi 10% toho co dnes. Neučil jsem se nutně tím, že jsem na toto téma vyučoval, učil jsem se tím, že jsem to dělal. Učil jsem se tím, že jsem kladl ruce na nemocné a modlil se za uzdravení více než 70 000 lidí. Učil jsem se zkušenostmi, které byly podepřeny Bibli. Já neposuzuji Bibli podle svých zkušeností, já posuzuji své zkušenosti podle Bible.

Nikdy jsem nebyl fandou her, ani počítačových, ani třeba karetních. Ale je jedna hra, kterou jsem měl vždy rád a stále mám, a tou je kulečník. Problém je jen v tom, že je těžké najít dobré a přípustné místo, kde ho hrát. Dříve jsem ho hrával v barech. Moji rodiče vlastnili bar, když jsem byl malý. Přesto jsem nikdy neochutnal alkohol, vždy jsem ho nenáviděl. Když jsem měl devět let, dal jsem Bohu slib, že se nikdy alkoholu nedotknu, a to jsem dodržel. Takže když jsem šel do baru, tak jen za účelem hrát kulečník. Upřímně řečeno, ti nejlepší hráči kulečníku jsou ti v barech. V církvi jsem ještě dobrého hráče kulečníku nenašel. Pokud přece někde je, tak vám garantuji, že se to naučil v baru ☺ V barech jsem vždy potkával vojáky nebo bývalé vojáky, kteří se vždy bavili o zbraních a o tom, jak se z nich střílí. Sám jsem měl se zbraněmi zkušenosti, proto jsem vždy poznal, když si někdo z nich vymýšlel nebo neměl pravdu. Stejně to je v církvi. Četli jsme hodně o různých věcech, ale ty tradice nám byly předány lidmi, kteří to sami nedělali. Znali to jen z vyprávění, jak to dělali jiní. Nebo učili prostě jen teorii. V podstatě všechny teologie v dnešní církvi jsou teologie neúspěchu. Vymysleli jsme naše teologie na základě neúspěchů, které jsme měli. Jako např. to, že Bůh pokaždé neuzdravuje. Zeptáš-li se někoho, na čem toto tvrzení zakládá, řekne třeba: „Modlil jsem se za někoho a on zemřel.“ Vidíte, toto je teologie neúspěchu. Lidé zakládají své teologie na svých zkušenostech místo na Božím Slovu. Proč neříkáte: „Bůh vždy uzdravuje, když věříš.“ To ukazuje na to, že ty jsi nevěřil. Nebyl to Boží neúspěch. Jedné věci, které si můžete v Bibli všimnout, je, že všude, kde Bůh říká slovo „jestliže“, je to vždy na straně člověka. On vždy říká: „Jestliže uděláš toto, já udělám tamto.“ Bůh nikdy neříká: „Jestliže uděláš toto, já možná udělám tamto.“ Na Boží straně není žádné „jestliže“. Boží strana je pevná, On je tou nejpředvídatelnější bytostí, která existuje. On ve své knize napsal přesně, co udělá a dobré je, že je dostatečně mocný na to, aby si za tím stál. I když nepřítel ví, co Bůh udělá, nemůže ho zastavit. To mi připomíná něco z mé historie, hlavně když jsem dělal bojová umění. Měl jsem zvyk jít se vždy učit k tomu nejlepšímu. Když jsem chtěl být třeba nejlepší v kopání nohou, šel jsem za tím, kdo nejlépe kope. Tenkrát v roce 1976 jím byl Bill Wallis. Byl znám tím, že kvůli zranění kopal jen jednou nohou.

Dělal to ale neuvěřitelně rychle a nikdo nedokázal jeho nohu zastavit. Jednou se ho ptali, jestli si nemyslí, že to je nevýhoda, že může kopat jenom levou nohou. A on odpověděl: „Jo, to je pravda, lidé vědí, že to přijde (míněno ten neskutečně rychlí kop vždy jen levou nohou), ale nic s tím nezmůžou.“ Tak jsem se naučil, že pokud se chcete něco opravdu dobře naučit, musíte jít k těm nejlepším. K těm, kteří mají výsledky, ne k těm, kteří nemají úspěch. Když se chtěl John G. Lake naučit o uzdravování, šel za Dowiem. Když jsem se o tom chtěl něco naučit já, tak jsem hodně bádával, studoval jsem Smitha Wiggleswortha a jiné další. Lake byl však jiný než ostatní. Smith Wigglesworth si nikdy nevychoval pokračovatele své služby. Lake nejen, že je vychoval, on je i školil a pak dosahovali stejných úspěchů jako on, někdy i větších. Z bojových umění jsem věděl, že dobrý bojovník není vždy dobrým učitelem. A dobrý učitel není vždy dobrý bojovník. Podaří-li se vám najít učitele, který bojoval a byl při tom dobrý, tak to je ten nejlepší učitel, ke kterému byste měli jít a učit se od něho. On vás totiž nebude učit jen teorii nebo styl, on vás bude učit to, co ví, že funguje. Když jsem začal sloužit lidem uzdravením, zjistil jsem, že čemu jsem byl učen, fungovalo jen do určité míry, ale nevedlo to k uspokojivým výsledkům. Tak jsem začal pátrat hlouběji a zjistil jsem, že jsem udělal chybu v tom, že jsem vytvořil teologii uzdravování založenou na neúspěchu a zkušenostech, spíše než teologii založenou na Bibli. Dříve, než jsem začal veřejně vyučovat materiály, které vám v tomto semináři předkládám, jsem to devět měsíců zkoušel u nás doma. Během těchto devíti měsíců, byla každá osoba, která přišla k nám domů, uzdravena. Takže vím, že vás tady učím něco, co funguje. Není to žádná teorie. Bohu jsem už dříve řekl, že nebudu nikdy vyučovat teorie, ale že budu učit jen to, s čím mám sám zkušenosti. Takže každý princip, který vás budu učit, budu mít podložený praktickou zkušeností a Písmem.